

Pécsi Ítéltábla

Gf.IV.40.008/2019/9.szám

A Pécsi Ítéltábla jogi képviselő 1 jogtanácsos (cím1) által képviselt felperes (cím2)) felperesnek – a Jogi képviselő2 ügyvéd (cím3) által képviselt Alperes1 (cím4) I. rendű és Alperes2 (cím5) II. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Zalaegerszegi Törvényszék 2019.március hó 6. napján kelt, 1.G.40.097/2018/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám, az I. rendű alperes részéről 20.sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű alperes tekintetében – az ügy érdemét nem érintve – helybenhagyja.

A II. rendű alperes tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, kötelezi a II. rendű alperest, hogy - az I. rendű alperessel egyetemlegesen - fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 923.747 (kilencszázhuszonháromezer-hétszáznegyvenhét) forintot és ennek 2015. szeptember hó 16. napjától kezdődően a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát.

Mellőzi a felperes elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezését a II. rendű alperes javára.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy - az I. rendű alperessel egyetemlegesen - fizessen meg 27.700 (huszonhétezer-hétszáz) forint feljegyzett illetéket az állami adóhatóság felhívására.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy az I. rendű alperessel egyetemlegesen 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 73.900 (hetvenháromezer-kilencszáz) forint elsőfokú perköltséget.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen, 15 napon belül a felperesnek 23.094 (huszonháromezer-kilencvennégy) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság felhívására 73.900 (hetvenháromezer-kilencszáz) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság felhívására 73.900 (hetvenháromezer-kilencszáz) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Kft 1. 2010. augusztus 31-től állt felszámolás alatt. Felszámolója az I. rendű alperes, felszámolóbiztosa 2011. április 15-től – a korábbi felszámolóbiztos halála után – a II. rendű alperes volt. A II. rendű alperes egyúttal az I. rendű alperes ügyvezetője is volt. Az I. rendű alperes felszámoló 2012. szeptember 28-án kelt kérelmére a felperes jogelődje 923.747.- Ft visszatérítendő bérgarancia-támogatást nyújtott a felszámolás alatt álló társaságnak. A visszatérítendő támogatás kifizetését elrendelő közigazgatási határozat tartalmazta azt a tájékoztatást, hogy a felszámoló a támogatás összegét annak folyósításától számított 60. napon, illetve, ha a felszámolási zárómérleg benyújtására a 60. napot megelőzően kerül sor, a felszámolási zárómérleg benyújtásának napját megelőző napon köteles visszafizetni. A támogatás összegének átutalása 2012. október 16. napján megtörtént a felszámolás alatt álló társaság részére.

Az I. rendű alperes felszámolói zárójelentése szerint az adós cég vagyona teljes egészében fedezetet nyújtott a bérgarancia-támogatás visszafizetésére. A Zalaegerszegi Törvényszék a

felszámolási eljárást befejezetté nyilvánító és az adóst megszüntető 2.Fpk.20-10-020320/80. számú végzésében e támogatást a kielégítendő hitelezői igények között tüntette fel. A végzés 2015. szeptember 16-án jogerőre emelkedett. A felperes 2017. január 17-én és 2017. február 3-án írásban felszólította az I. rendű alperest, mint adós felszámolóját a záróvégzésben írt összeg adós vagyonából történő kifizetésére, e kötelezettségének azonban az I. rendű alperes nem tett eleget.

A II. rendű alperes ellen csődbűncselekmény büntette miatt nyomozás folyik azzal összefüggésben, hogy a felszámolás alatt álló cég felszámolása során befolyt pénzüsszeget a felszámoló szervezetnek a saját Helységi pénzüintézete bankszámláján kezelte, és abból 2.708.603 forintot nem fizetett ki a hitelezők részére, hanem azt a felszámolási eljárás céljától és a felszámolást elrendelő törvényszék végzésében meghatározott céltól eltérő célra fordította.

Felperes keresetében az alpereseket a Cstv. 54. § (1) bekezdése alapján 923.747 Ft és ennek kamatai egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni hivatkozással arra, hogy az I. rendű alperes - mint az Kft2. „f.a.” adós felszámolója - az adósnak nyújtott bér garancia-támogatást az 1994. évi LXVI. törvény 9. §-a és a felszámolási záróvégzésben foglaltak megsértésével nem fizette vissza annak ellenére, hogy erre adós vagyona fedezetet nyújtott. A II. rendű alperessel szemben keresetét arra alapította, hogy mint felszámolóbiztos az adós vezető tisztségviselőjének minősül és az I. rendű alperes vezető tisztségviselője is volt, ezért a Ptk. 6:541. §-ának 2016. június hó 30. napjáig hatályos rendelkezése alapján az I. rendű alperessel egyetemlegesen felel az okozott kárért.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, hivatkozással arra, hogy a bér garancia támogatást az adós felszámolási eljárását befejező, az adóst megszüntető végzés rendelkezése szerint megfizette a felperesnek.

A II. rendű alperes ellenkérelmében szintén a kereset elutasítását kérte azonos indokkal.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 923.747 Ft-ot és ennek a kereset szerinti késedelmi kamatát, a II. rendű alperessel szemben pedig a keresetet elutasította. Kifejtette, hogy I. rendű alperest a felszámoló bíróság ezen összeg kifizetésére záróvégzésben kötelezte a felperes javára, a visszafizetésre a felszámolási vagyon fedezetet nyújtott, az I. rendű alperes azonban az összeget nem fizette ki, annak összegével megegyező mértékben a felperest kár érte, melyet az I. rendű alperes a Cstv. 54. §-a szerint köteles megtéríteni. Kifejtette, hogy az alperesek érdekében állt annak bizonyítása, hogy fizetési kötelezettségnek eleget tettek, azonban a II. rendű alperes által csatolt bizonylatok ezt nem igazolták.

A II. rendű alperessel szemben a keresetet a jogalap hiánya miatt utasította el. E körben kifejtette, hogy a felszámolóbiztos nem vezető tisztségviselője a felszámolás alatt álló adósnak, ezért felszámolóbiztosként tanúsított jogellenes magatartása miatt a Ptk. 6:541. §-a alapján a felelőssége nem merülhet fel, és nem felel az I. rendű alperes ügyvezetőjeként sem, mert a felszámolás során nem ügyvezetői minőségében, hanem felszámolóbiztosként eljárva tanúsította a károkozó magatartást.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, a II. rendű alperes kereset szerinti marasztalását kérte. A fellebbezésében az eljárás szabályszerűségének felülbírálatát és anyagi jogi felülbírálatot is kért, jogszabálysértésként a Pp. 2.§-a és a Pp.342. §-a, a Ptk. 6:540.§-a és a Ptk.3:24. §-a megsértésére hivatkozott. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a II. rendű alperes írásbeli ellenkérelmén túlterjeszkedett, mivel a II. rendű alperes a kártérítési felelősség jogalapjának hiányára nem hivatkozott, védekezése azon alapult, hogy a támogatás visszafizetésre került. Tévesnek tartotta emellett

az elsőfokú bíróság jogalap hiányával kapcsolatos jogi álláspontját is hivatkozva arra, hogy a felszámoló az adós vezető tisztségviselőjeként járt el, és így a képviselőjében eljáró felszámolóbiztos, ha áttételesen is, de az adós gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselőjeként járt el, amikor az adós vagyonával kapcsolatos intézkedéseket tett, vagy az intézkedést elmulasztotta. Utalt arra, hogy II. rendű alperes az I. rendű alperes ügyvezetője is volt, vezető tisztségviselőként intézkednie kellett volna a bér garancia-támogatás visszafizetése iránt, felróható, szándékos mulasztása összefügg ügyvezetői tevékenységével, ezért felelőssége a Ptk. 2016. június 30. napjáig hatályos 6:541. §-a alapján fennáll.

Az I. rendű alperes a hiánypótlásra felhívást követően pontosított fellebbezésében az eljárás szabályszerűségének felülbírálatát, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte hivatkozással arra, hogy az elsőfokú bíróság nem folytatta le teljeskörűen a bizonyítást. Eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg. Továbbra is arra hivatkozott, hogy a felperes részére a kifizetés megtörtént, a Cstv. 54. §-a szerint járt el, nem okozott kárt a felperesnek. Hangsúlyozta, hogy az adós iratai selejtezésre kerültek, a felszámoló névjegyzékéből történt törlésével megszűnt iratmegőrzési kötelezettsége. Hivatkozott arra is, hogy a felperes 2013. október 20. napján kelt fizetési felszólítása és a fizetési meghagyás 2018. június 28-i benyújtásáig eltelt 5 év évből a felperes nem vitatta, hogy a fizetés részére megtörtént.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az I. rendű alperes fellebbezésével érintett részben, az I. II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperes fellebbezésével érintett részben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése alapos, az I. rendű alperes fellebbezése alaptalan.

A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét – a (2) - (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Az I. rendű alperes fellebbezésében a Pp. 379. § alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az eljárás folytatását kérte, megváltoztatás iránti kérelmet nem terjesztett elő, erre vonatkozó indokra sem hivatkozott. A Pp. 370. § (2)-(3) bekezdésben foglalt feltételek hiányában a fellebbezési kérelem köti a másodfokú bíróságot, ezért a másodfokú bíróság kizárólag a fellebbezés korlátai között bírálta felül az elsőfokú határozatot.

Az I. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletének mérlegelhető okból történő hatályon kívül helyezését kérte eljárás szabálysértés miatt, a megsértett jogszabály helyét azonban nem jelölte meg. A fellebbezésben a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontja értelmében konkrét jogszabályhely megjelölésével pontosan meg kell jelölni a sérelmezett eljárás jogszabálysértést (Kúria új Pp. jogértelmezési kérdésével foglalkozó KT 20. számú állásfoglalás II. III. pontja) figyelemmel arra, hogy a felülbírálati jogkör és a jogszabálysértés megjelölése a fellebbezés egymással szorosan össze kapcsolódó kellékei, amelyek a fellebbezés korlátait, a másodfokú bíróság döntésének kereteit meghatározzák. Megsértett jogszabályhely hiányában az eljárás szabályszerűségét a másodfokú bíróság nem vizsgálhatta, eljárásjogi felülbírálati jogkörét nem gyakorolhatja, ezért – kötelező hatályon kívül helyezést eredményező, hivatalból figyelembe veendő hatályon kívül helyezési ok (Pp.379.§. Pp. 380.§) hiányában - az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű alperes tekintetében a Pp. 382. §-a alapján az ügy érdemét nem érintve helybenhagyta.

Az I. rendű alperes fellebbezése kapcsán utal a másodfokú bíróság arra, hogy az I. rendű alperes az elsőfokú eljárás során ellenkérelmében kizárólag arra hivatkozott, hogy a záróvégzésben meghatározott összeg a felperes részére megfizetésre került. A fellebbezésben hivatkozott arra, hogy nem minősül félnek, nem perelhető. A Pp. 373. § (1) bekezdése szerint azonban az ellenkérelmet megváltoztatni nem lehet, az ellenkérelem megváltoztatása okot adó Pp. 373. § (2) - (5) bekezdés szerinti körülmények nem állnak fenn, erre az I. rendű

alperes sem hivatkozott, ezért a másodfokú bíróság az ellenkérelem-változtatást (20. sorszámú fellebbezés IV. pont) a másodfokú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt végzésével elutasította.

A felperes fellebbezésében az eljárás szabályszerűségének felülbírálatát kérte, eljárási szabálysértésként a Pp. 2.§-a és a Pp. 342. §-a megsértésére hivatkozott.

A Pp.342.§(1) bekezdése értelmében az érdemi döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, az ellenkérelmen és a beszámítási kérelmen. Ez a szabály a főkövetelés járulékaire is irányadó.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperes írásbeli ellenkérelmén túlterjeszkedett érdemi döntése meghozatala során, amikor a jogalap hiánya miatt utasította el a keresetet annak ellenére, hogy a II. rendű alperes írásbeli ellenkérelmében a felperes keresetben foglalt jogállítását, a vele szemben támasztott követelés jogalapját nem, csak a tényállítást vitatta, arra hivatkozott, hogy a felperes részére a záróvégzés szerinti összeg visszafizetésre került, a felperest kár nem érte. A jogállítást vitató perfelvételi nyilatkozat hiányát a Pp. 203. § (2) bekezdése alapján úgy kellett tekinteni, hogy a II. rendű alperes a felperes érintett jogállítását nem vitatja, mivel korábban ezzel ellentétes nyilatkozatot nem tett. A nem vitatás vélelme folytán a perben a jogalap hiányára hivatkozással a kereset elutasításának nem volt helye, az elsőfokú bíróság azzal, hogy a keresetet a jogalap – azaz az alperes kártérítési felelősségét megalapozó jogszabályhely - hiánya miatt utasította el, megsértette a Pp. 342.§ (1) bekezdésének rendelkezését.

Az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási szabálysértés a másodfokú eljárásban orvosolható volt azzal, hogy a másodfokú bíróság a keresetet az ellenkérelem korlátait figyelembe véve bírálta el, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése nem volt szükséges, ezért a másodfokú bíróság a Pp.381.§-ára figyelemmel, a Pp.383.§ (1) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött. A másodfokú bíróság a kereset és ellenkérelem keretei között kizárólag azt vizsgálhatta, hogy a felperes részére a záróvégzés szerinti összeg kifizetése megtörtént-e, azaz a felperesnél következett-e be kár.

Kártérítési kereset esetén a kár bekövetkezésének bizonyítása a felperes érdekében áll. A kár bekövetkezésének ténybeli alapja a perbeli esetben az volt, hogy a felperes nem kapta meg a neki a záróvégzés szerint járó összeget, mert azt az alperesek nem fizették meg. Nemleges tény bizonyítása – ahogy erre a felperes hivatkozott is - a felperes számára nem volt lehetséges, így a perbeli a Pp. 265. § (2) bekezdés b) pontja értelmében a bizonyítási szükséghelyzet állt fenn, mert a felperes valószínűsítette, hogy a tényállítás bizonyítása számára nem lehetséges, de az ellenérdekű féltől elvárható az állított tények fenn nem állásának bizonyítása, és az ellenérdekű fél nem valószínűsítette ennek ellenkezőjét. Az I. rendű alperestől elvárható volt a felszámolási iratok megőrzése, ez jogszabályi kötelezettsége is (Cstv.52. § (1) bekezdés, 53. § (3) bekezdés), nem hivatkozhat eredményesen arra, hogy a felszámolói névjegyzékből törlését követően az iratokat leselejtezte. A bizonyítási szükséghelyzete fennállása folytán a Pp. 265. § (3) bekezdése szerint a szükséghelyzetben lévő fél által bizonyítandó tény – a perbeli esetben a kár bekövetkezését, amely abból eredt, hogy az I. rendű alperes a záróvégzésben meghatározott összeget nem fizette meg - a másodfokú bíróság valósnak fogadta el, mivel e tekintetben kételye nem merült fel.

A II. rendű alperes a bizonyítási szükséghelyzet fennállására tekintettel valónak elfogadott ténnyel szemben azt az ellenkérelmében hivatkozott tény, hogy a felperesnek kára nincs, mert a záróvégzés szerinti összeg részére kifizetésre került, - ahogy erre az elsőfokú bíróság helyesen rámutatott - nem bizonyította, a II. rendű alperes által becsatolt bizonylatok a felperes részére történt teljesítést nem igazolnak.Önmagábanaz a hivatkozás, hogy a felperes a 2013. október hó 20. napján kelt fizetési felszólítás és a fizetési meghagyás közötti időszakban nem vitatta, hogy fizetés nem történt a részére, nem alkalmas a fizetés tényének

bizonyítására figyelemmel arra is, hogy a felperes az igényét a felszámolási eljárásban érvényesítette, a felperes a fizetési meghagyás benyújtása előtt, 2017. január hó 17. és 2017. február hó 3. napján írásbeli felszólítást küldött az I. rendű alperesnek. Minderre figyelemmel a másodfokú bíróság – az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (3) bekezdése szerint megváltoztatva - a II. rendű alperest az I. rendű alperessel egyetemlegesen kötelezte 923.747 Ft és ennek kamatai megfizetésére tekintettel arra, hogy a II. rendű alperes a felelőssége jogalapját nem vitatta.

A felperes a II. rendű alperessel szemben pernyertes lett, ezért a másodfokú bíróság mellőzte a felperes elsőfokú perköltség megfizetésre kötelezését a II. rendű alperes javára, és kötelezte a II. rendű alperest az I. rendű alperessel egyetemlegesen a felperes elsőfokú – felszámított – perköltsége megfizetésére. Utal a másodfokú bíróság e körben arra is, hogy a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdése szerint költség felszámítása II. rendű alperes részéről a perben nem történt.

A Pp. 101. §, 102. § (1) bekezdése, 83. § (1) bekezdése szerint a II. rendű alperes köteles az I. rendű alperessel egyetemlegesen megfizetni a felperes illetékmentessége folytán feljegyzett kereseti illetéket.

A felperes által felszámított másodfokú perköltség megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint kötelezte a másodfokú bíróság az alpereseket.

A felperes illetékmentessége és az I. rendű alperes részleges költségfeljegyzés joga folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a Pp. 101. §, 102. § (1) bekezdése, 83. § (1) bekezdése alapján az alperesek kötelesek.

Pécs, 2019. szeptember 4.

Dr. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. előadó bíró, Dr. Berki Csilla s.k. bíró

...